

LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

Traducere și note de
IRINA POPA și GEORGE MANU

TRITONIC
crimescene.ro

Pentru Matthew și Alexander Zavislan

Aproape, aproape, în vârtejuri și-n gloată
Focurile morții dansau în noapte.

Samuel Taylor Coleridge

1

— Crezi că avem un caz? m-a întrebat Mercer Wallace.

— Răspunsul se află în cutia de carton pe care o ții în mână, am spus, deschizînd ușa din sticlă a biroului său de locotenent la Brigada Victime Speciale.

Am pus mîna pe umărul tinerei care ațipise cu capul pe masă, în timp ce aștepta să vin. Și-a ridicat capul de pe brațe și și-a dat părul negru și lung de pe ochi.

— Sînt Alex Cooper. De la Biroul Procurorului Districtual din Manhattan. Am încercat să nu las să se vadă graba cu care trebuia să rezolvăm lucrurile în următoarele cîteva ore.

— Tu ești Jean?

— Da. Jean Eaken.

— Ți-a explicat detectivul Wallace ce vrem de la tine?

— Mi-a spus că ești procurorul care conduce ancheta. Trebuie să revăd, împreună cu tine, toate detaliile, apoi să dau un telefon unde voi spune ceea ce îmi zici tu. Cara mai este aici? a întrebat Jean.

— Este într-un alt birou, a spus Mercer. E mai bine să vă ținem separat pînă se termină totul. Apoi o să mergeți la hotel și o să vă lăsăm să vă odihniți.

Sînt asistenta procurorului districtual și de mai bine de zece ani conduc Divizia Infracțiuni Sexuale, iar Mercer m-a chemat să particip la acest caz pentru a adăuga ceva din experiența mea, astfel încît să grăbim procesul de arestare și să sporim șansele ca Jean Eaken să fie un martor cît mai credibil la tribunal.

Mercer mi-a spus că absolventa de douăzeci și patru de ani din Canada îl întîlnise pe suspect la o conferință despre psihologia adolescenților ce avusese loc la Universitatea din Toronto, la care participase acum patru luni cu prietena ei, Cara.

Stăteam în fața lui Jean, care căsca, și i-am pus prima întrebare. Era aproape miezul nopții.

— În ianuarie, cînd l-ați reîntîlnit pe Selim, cît timp ați petrecut cu el?

— Am stat lîngă el la cîteva conferințe. Vorbeam puțin în timpul pauzelor. În ultima după-amiază ne-a făcut cinste, mie și Carei, cu un pahar de vin. Ne-a spus că locuiește în Manhattan și că e doctor. Nimic mai mult.

— V-a invitat la New York?

— Nu chiar. I-am spus că nu am fost niciodată la New York, dar că plănuisem să mergem acolo în vacanță. A fost foarte prietenos, foarte drăguț. Cara l-a întrebat dacă nu știe cumva niște hoteluri mai ieftine, așa, ca pentru studenți fără prea mulți bani, și ne-a spus că putem sta în apartamentul lui.

— Ați vorbit despre cum urma să dormiți?

— Da, bineînțeles. Selim ne-a zis că are o prietenă și că fie va sta la ea, fie va dormi pe canapeaua din sufragerie. Ne-a oferit patul dublu din dormitor, a spus Jean. Mi-a dat cartea lui de vizită, domnișoară Cooper, care avea trecut și numărul de la serviciu. Este doctor — psihiatru rezident. Ni s-a părut destul de sigur.

— Ar fi trebuit să fie foarte sigur, am spus, încercînd să o fac să nu se învinovățească doar pe ea pentru ce se întîmplase.

— Ați mai corespondat cu el după aceea?

Jean a dat dat din umeri.

— Cîteva e-mail-uri. Nimic personal. I-am mulțumit pentru propunerea făcută și l-am întrebat dacă a vorbit serios. Apoi i-am mai scris acum o lună, cînd eu și Cara stabiliserăm detaliile călătoriei și l-am întrebat dacă îi convenea ora la care ajungeam.

Mercer mi-a făcut un semn peste capul lui Jean. Avea o listă cu lucruri de făcut și pe ea urma să adauge și verificarea conturilor de e-mail ale ambelor părți. Am colaborat suficient ca să ne cunoaștem modul de lucru, mai ales cînd venea vorba de verificarea tuturor faptelor legate între ele în această lume bizară a crimelor sexuale.

— Ați vorbit și la telefon?

— O singură dată, acum o săptămână. I-am lăsat un mesaj pe robot în care îi spuneam la ce oră ajunge autobuzul nostru și îl întrebam dacă este o oră convenabilă pentru el. M-a sunat mai târziu în seara aceea și am vorbit puțin.

— Poți reconstitui conversația? Mă refer la detalii.

În orice juriu sînt și sceptici care să presupună existența unei convorbiri premergătoare primei întâlniri a tînărei atrăgătoare cu străinul în a cărui casă aranjase să stea. Trebuia să știu acest lucru înainte ca eu și Mercer să facem următorul pas.

— Selim m-a întrebat dacă ne făcuserăm cumva planuri pentru zilele pe care aveam să le petreceam în oraș și cam ce voiam să vedem. Lucruri de genul ăsta.

— A spus ceva, Jean — orice — care te-a făcut să te gîndești că este interesat în vreun fel de tine, poate din punct de vedere social sau sexual?

A răspuns repede și sigur.

— Nu.

S-a uitat la mine cu ochii ei verzi larg deschiși, curioasă cum reacționez la răspunsul ei.

— Nimic nepotrivit?

S-a gîndit cîteva secunde.

— M-a întrebat de ce nu vine și prietenul meu cu mine. I-am spus că nu am nici un prieten. A, și mai dorea să știe dacă îmi place să fumez marijuana, pentru că putea să facă rost.

Mercer a dat din cap. Era un lucru pe care-l auzea pentru prima oară. Nu schimba neapărat cazul, dar ne reamintea faptul că trebuia să insistăm pentru lucrurile care păreau irelevante pentru martori — și pentru aflarea adevărului.

— Ce i-ai spus?

— Că nu îmi place iarba, că îmi face rău.

— Te-ai gîndit că aveai să petreci ceva timp cu el, Jean?

— În nici un caz. Dr. Sengor — Selim — ne spusese că va fi la serviciu toată ziua și la prietena lui în restul

timpului. Mă gîndeam doar că e un tip drăguț care ne lasă să stăm în apartamentul lui.

Mare parte din cariera mea de procuror a implicat femei care întâlneau bărbați drăguți, dar care aveau altceva în minte. Polițistii și procurorii — chiar și jurații din Manhattan — erau de părere că tinerii care locuiau la vest de râul Hudson și la nord de Bronx erau mult prea creduli.

— Deci nu ți-a făcut nici un fel de avansuri?

Jean a încercat să zîmbească.

— Nu, pînă m-am pregătit să merg la culcare în prima noapte.

— Ce s-a întîmplat atunci?

— Era trecut de ora nouă seara cînd am ajuns la el acasă. Ne-am instalat și am vorbit cam o oră. Chestii obișnuite. Despre psihologie și cît de greu este la facultate și cîteva impresii despre oraș. Cînd Cara a mers la baie să facă duș, Selim lîngă mine pe canapea și a încercat să se dea la mine.

— Spune-i lui Alex exact ce a făcut, a spus Mercer, punînd cap la cap faptele pe care le voiam de la ea, pentru a vedea ce făcuse el în acea zi.

Jean era o femeie bine făcută, aproape de aceeași înălțime cu mine, eu avînd 1,56 m, dar mult mai voinică.

— Eram obosită după călătoria cu autobuzul și stăteam cu capul pe una dintre perne. Selim a venit peste mine și a încercat să mă sărute — pe gură — în timp ce încerca să îmi pună mîna pe piept.

— Și tu ce-ai făcut?

— L-am împins și m-am ridicat în picioare. L-am rugat să îmi dea cartea de telefoane pentru a căuta un hotel unde să stau.

— Cum a reacționat?

— Și-a cerut scuze, domnișoară Cooper. Mi-a spus că îi părea foarte rău, că interpretase greșit limbajul trupului. M-a rugat să nu îi spun Carei ce se întîmplase. Mi-a spus că în țara lui...

— Țara lui? am întrebat.

— Selim este din Turcia. A spus că acasă la el, dacă cineva ar face asta surorii lui, ar fi schingiuit în piața orașului.

Cu siguranță i s-ar tăia o mână și ar fi castrat.

— Și-atunci, ai rămas acolo?

— Din momentul acela s-a purtat ca un domn adevărat. M-am gândit că voia doar să mă pună la încercare. Mi s-a mai întâmplat asta. Poate de-aia m-am și gândit că pot face față situației.

— Și Cara?

— Ar trebui s-o întrebați pe ea, a spus Jean, roșind.

Mercer îmi spusese deja că Selim Senghor îi făcuse avansuri și Carei, chiar în acea noapte, după ce Jean adormise. Au stat în sufragerie și au vorbit, apoi au început să se sărute și să se pipăie, dar s-au oprit înainte de a avea contact sexual. Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să ținem martorele separat. Era posibil să fie mult mai sincere dacă nu erau împreună. Cara ar putea să se învinovățească pentru ce s-a întâmplat după aceea — o reacție tipică atunci când una dintre victime și-a dat într-un fel acordul. Ar putea chiar să nu fie la fel de sinceră în fața lui Jean.

— V-ați mai văzut cu el în timpul săptămânii?

— Nu. De fapt, în penultima noapte chiar a stat la prietena lui. Nu prea l-am mai văzut.

Își mușca pielea de la una dintre unghii, pînă când a văzut că mă uitam la ea. Apoi și-a îndreptat ținuta și și-a dat o șuviță de păr după urechea stîngă.

— Și ieri?

— De dimineață, după ce eu și Cara ne făcuserăm planuri, l-am sunat pe pager la spital. Când a telefonat, i-am zis că mergem să facem un tur al orașului și ne-am hotărît să cumpărăm bilete la jumătate de preț la un spectacol pe Broadway, în Times Square. L-am invitat cu noi, pentru a-i mulțumi că ne lăsase să stăm la el.

— A petrecut seara cu voi?

— Nu, n-a părut deloc interesat de asta.

— Tu și Cara ați mers la teatru?

— Da, am văzut chestia aia nouă a lui Andrew Lloyd Weber. Cara e înnebunită după el. Ne-am întors la apartament după ora 23, iar Selim ne aștepta sus. Îi cum-părasem un cadou, o sticlă foarte scumpă de Kentucky Bourbon, a spus Jean, zîmbind din nou, în timp ce se juca cu părul. Ni se părea că sună foarte american.

— Ce-ați făcut atunci?

— Ne-a oferit ceva de băut și noi am acceptat. Am stat în sufragerie în timp ce Selim a mers în bucătărie și a preparat cocktailurile.

— Le-a preparat? Ce a făcut?

A ridicat din nou din umeri și a dat din cap.

— Nu știu. Nu mai băusem bourbon pînă atunci. Am auzit un zgomot puternic, ca ăla pe care îl face un blender, și a venit cu ceva — nu știu cu ce — părea foarte spumos.

Nu îmi puteam imagina că cineva ar adăuga ceva la un whisky bun, cu atît mai puțin la un bourbon.

— Apucaseși să te schimbi pentru culcare?

— Nu. Cara dăduse drumul la CD Player și ascultam muzica din spectacolul pe care tocmai îl văzuserăm. Selim a venit în cameră și ne-a dat fiecareia cîte un pahar. A toastat pentru prietenia noastră și am ciocnit.

Cînd am întrebat-o cît a băut din băutura respectivă, tînăra și-a pus coatele pe masă și capul în mîini.

— Trei guri, domnișoară Cooper. Poate patru. Jur că nu mai mult.

— Și marijuana?

— Nu. Vreau să spun că avea în apartament — mi-a oferit o țigară pe care a luat-o dintr-un sertar, dar nu am fumat deloc.

Aveam nevoie de analize. Sîngele și urina care îi fuseseră colectate aveau să confirme răspunsul.

— El a fumat?

— Nu în fața noastră. Cel puțin din cîte am văzut eu.

— Care e următorul lucru pe care ți-l amintești?

— Nu există un alt lucru. Asta e tot ce-mi amintesc, pe bune. Eram amețită și slăbită — atât de slăbită, încât, la un moment dat, am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Camera a început să se învîrtească cu mine și totul s-a întunecat. Negru-negru. Asta e tot ce știu.

Jean și-a corectat din nou ținuta, s-a uitat la unghie — era roșie de la atîta mușcat — și apoi s-a uitat la mine.

— Pînă cînd...?

— Pînă cînd m-am trezit azi-dimineață.

— În sufragerie?

— Nu, nu. Nu. Eram într-unul dintre paturile aflate în cealaltă cameră. Acesta e cel mai ciudat lucru, domnișoară Cooper. Eram îmbrăcată cu cămașa de noapte, hainele mele erau împăturite frumos și puse pe valiză, a spus Jean, punîndu-și din nou capul în mîini și vorbind tot mai încet. Și aveam dureri. Dureri teribile.

— Trebuie să știu unde te durea. Locul exact.

Jean Eaken nu și-a ridicat capul. Și-a frecat partea de jos a abdomenului cu o mîină.

Mercer și cu mine știam ce înseamnă asta, dar nu era suficient de mult pentru lege.

— Pe dinafară? am întrebat-o, vorbind foarte încet.

— Nu. Pe dinăuntru. Ca și cum cineva ar fi făcut sex cu mine. Prea mult.

— Îți amintești să fi făcut sex cu Selim? Crezi că ai acceptat după ce ai băut...

Jean s-a uitat destul de urît la mine în timp ce o provocam ușor și m-a întrerupt brusc cu un singur cuvînt:

— Nu.

— Spune-mi ce ai făcut în dimineața asta, Jean.

— Eram îngrozită. Nu știam ce să fac. La început nu puteam nici măcar să-mi amintesc unde sînt. M-am uitat la ceas și am văzut că era 11.30. Fixaserăm ceasul să sune toată săptămîna la 7 dimineața, dar nici măcar nu l-am auzit. M-am dat jos din pat — eram încă puțin amețită — pentru a încuia ușa de la dormitor. Selim lucra în schimburi — ore diferite toată săptămîna. Ne

spusese că trebuie să lucreze 16 ore în ziua aceea — de la 8 dimineața pînă la miezul nopții — dar îmi era frică să nu fie încă acolo. Apoi am sculat-o pe Cara.

— Unde era?

— În celălalt pat. La fel ca mine — îmbrăcată în cămașa de noapte, cu pantalonii și

bluza împăturite și puse pe valiză. Dormea atît de adînc, încît a trebuit să o scutur ca să se trezească. Nu-și amintea nimic nici ea. A început să plîngă, așa că, mai întîi, a trebuit să o calmez. A fost ideea mea să ne îmbrăcăm și să venim la spital.

— A fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face, Jean. Foarte bine.

— Dar doctorii nu mi-au spus nimic.

— Nu vă lăsăm să plecați pînă nu vă explică ce au descoperit, a spus Mercer, uitîndu-se la Jean care își învîrtea agitată aceeași șuviță de păr.

— V-ați lăsat bagajele la Selim?

— Sînteți nebuni? Nu vreau să-l mai văd niciodată. Ne-am luat și valizele cu noi.

— Ați văzut prin apartament, de dimineață, paharele din care ați băut?

— Nu m-am uitat în jur. Am vrut să plecăm de acolo cît mai repede.

— Ați avut vreun motiv să mergeți în bucătărie pentru a face ordine?

— Nu. Asta-i problema lui.

Chiar mai bine. Înseamnă că am putea avea noroc să mai găsim încă ceva dovezi incriminatorii dacă eu și Mercer am ajunge acolo.

— Știu că a fost o zi lungă pentru tine, Jean. Lasă-ne cîteva minute să punem lucrurile cap la cap, am spus, ieșind din cameră în spatele lui Mercer care ținea în cutia de carton rezultatele probelor prelevate la spital.

Eram pe holul pe care Brigada Victime Speciale îl împarte cu Brigada Omucideri din Manhattan.

— Cît crezi că va dura să aflăm conținutul toxinelor din probele astea? a întreat el, referindu-se la sticlele din plastic și lamelele din cutie.

Cînd este vorba de viol, pe lîngă testarea obișnuită a fluidelor și a petelor luate de la pacientă la camera de gardă, noua procedură cere să se preleveze sînge și urină pentru teste mai detaliate, pentru că atacatorii folosesc metode din ce în ce mai sofisticate pentru a-și atrage victimele.

— 72 de ore, dacă se mișcă repede.

— Să trimit probele la Serologie?

— Acolo începe totul, am spus.

Mercer știa că laboratorul nostru de serologie făcea majoritatea analizelor de care aveam nevoie.

— Din păcate, dacă e vorba de droguri exotice, va trebui să mergem la un laborator particular și va dura mai mult.

— La naiba. Nu îmi place că îi acordăm nenorocitului ăstuia trei zile. Vom avea și rezultatele ADN-ului pînă mîine dimineață.

— ADN-ul nu ne ajută mai deloc într-un caz ca ăsta. Știm că au petrecut noaptea în apartament. Știm că doctorii au recoltat spermă de la ambele femei. Dar asta nu e o infracțiune decît dacă el a folosit forța...

— Nu este nici un semn de forță, a spus Mercer.

Durerile pe care le descria Jean puteau fi asociate cu activitatea sexuală consimțită dacă aceasta fusese mai dură sau prelungită — sau reluată după o pauză mai mare, din moment ce i-a spus lui Selim că nu avea un prieten în momentul acela.

— Sau le-a măsluit băuturile pentru a le face inconștiente. Nu ajungem la nici o concluzie fără analizele toxicologice, am spus.

— Cum vrei să procedăm mai departe?

Adjuncta mea, Sarah Brenner, a fost la procuratură pentru a face rost de un mandat de percheziție cu probele pe care i le-a dat Mercer și le-a prezentat judecă-

torului în timp ce noi puneam la cale următoarea operațiune.

— O să lucrez la conversația pe care o va avea Jean cu Selim, am spus, dar nu vreau să dea telefon pînă ce echipa ta nu se va posta în fața apartamentului lui. Tura lui se termină acum și ar trebui să fie acasă cam într-o jumătate de oră. În momentul în care Jean va închide, te sun și atunci intri cu mandatul. Dacă întrebările ei îi vor da de bănuț, nu vreau să aibă timp să curețe prin casă înainte să ajungeți voi acolo.

Ușa din sticlă pe care scria cu litere aurii — Omucideri — s-a deschis, iar Mike Chapman l-a chemat pe Mercer Wallace.

— Martorul vostru devine cam nervos. Vrea să știe cînd tu și Coop veți face următorul pas.

Am mers de-a lungul culoarului pentru că voiam să-l salut pe Mike. Nu îl mai văzusem de cîteva săptămîni. Am zîmbit cînd l-am văzut în habitatul lui natural, la Omucideri — cu părul lui negru, trupul zvelt, cu uniforma lui formată dintr-o bluză bleumarin și jeansi. Nu îi lipsea decît zîmbetul care mă scosese din tot soiul de situații și stări neplăcute în cei zece ani și mai bine de cînd lucram împreună.

— Hei, străine. Cînd ai venit?

— Fac ture de noapte. Nu prea pot să dorm, așa că măcar aici am un loc unde să îmi petrec timpul.

— Mercer și cu mine terminăm în cîteva ore — pe la două. Ce-ar fi să te luăm să mîncăm ceva?

Mike s-a îndreptat spre biroul lui, s-a așezat cu spattele la mine și și-a pus picioarele pe masă în timp ce-și verifica agenda. M-am așezat pe un scaun la un birou alăturat și am început să scriu replicile pentru Jean.

— O să rămîn aici, a spus Mike. Am o hîrtie pe care trebuie să mă uit.

Hîrtia nu era un raport obișnuit de crimă, ci mai degrabă o notificare pentru poliție despre niște circumstanțe neobișnuite.

— Ce poate fi atât de important, încît să refuzi o cină uleioasă cu ochiuri și șuncă în Harlem, cu mine?

Am încercat să-i zîmbesc prietenește detectivului meu preferat și camaradului meu de suferință.

— Tocmai aici e problema. Se pare că a dispărut o lebădă. Locotenentul Peterson m-a pus pe mine să mă ocup de caz.

— Despre ce vorbești?

— Ai auzit vreodată de — Mike s-a uitat pe note pentru a fi sigur de nume — Talya? Talya Galinova?

— Natalya Galinova.

Cea mai renumită balerină, care era chemată la scenă într-o lună de mai multe ori decît erau chemați alții în toată cariera lor și care era la fel de faimoasă pentru arta sa, cît și pentru comportamentul său de regină.

— Joacă cu Baletul Regal la Lincoln Center săptămîna asta.

— Ei bine, în seara asta, între actul al doilea și final, a făcut o chestie à la Houdini. Așa că eu și ceilalți avem alte planuri pentru week-end decît să luăm micul dejun cu tine. Eu unul sper ca lebăda dispărută să nu se transforme într-o rață moartă.

2

— Salut, Selim. Nu te-am trezit, nu? Sînt Jean.

— Jean? Unde ești?

Stăteam într-o cameră cu două telefoane, dintre care unuia îi atașasem un reportofon, astfel încît puteam să ascult în timp ce Jean vorbea cu atacatorul și să îi dau sfaturi în cazul în care avea nevoie. Era 00:45.

— Sînt în stație, așteptînd...

— Nu trebuia să plecați cu autobuzul de ora trei, azi după-amiază?

Engleza lui Selim avea un accent puternic, așa că Jean a stat puțin să se gîndească înainte de a răspunde.

— Da, dar mie și Carei ne-a fost rău azi. Greață și ameteți. Nu puteam face față unei călătorii de zece ore cu autobuzul.

— Dar plecați în seara asta, nu?

— Nu pleacă nimic spre Toronto pînă mîine dimineață.

— Vreți să veniți la mine? Sînt încă treaz. Voi fi plecat toată ziua, puteți să așteptați aici.

— Ah, nu. Cred că o s-o duc pe Cara la spital. Chiar se simte rău și cred că ar trebui să i se facă un control înainte de a pleca la drum. Mă întrebam...

— Nu trebuie să faci asta, Jean, a spus Selim, destul de supărat și ridicînd tonul pentru a-i atrage atenția. Sînt doctor. Spune-mi ce simptome are și pot să îmi dau seama despre ce e vorba. Probabil e ceva de la mîncare. O să stați prea mult la camera de gardă. Nu aveți asigurare medicală pentru Statele Unite, nu-i așa? O s-o coste foarte mult.

Părea să caute orice pretext pentru a le ține pe femei departe de un consult medical.

— Nu-am mîncat nimic deosebit, Selim. Fiecare dintre noi a mîncat cîte o salată. Și nu am băut altceva decît apă plată pînă am ajuns la tine.